

Arrest

nr. 286 641 van 27 maart 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 21 november 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 20 oktober 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 februari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 september 2021 diende verzoekster een verzoek om internationale bescherming in. Op 26 april 2022 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verwierp het beroep tegen deze beslissing met het arrest nr. 278 248 van 3 oktober 2022.

Op 20 oktober 2022 werd ten aanzien van verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13*quinquies*) afgegeven. Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw,

[...]

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 26/04/2022 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, §2, en op 03/10/2022 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 28/09/2021 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat haar regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is.

In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land

Hoger belang van het kind

Betrokkene heeft 2 minderjarige kinderen in België. Het is in het belang van de kinderen om bij de ouders te blijven. Ze maken allen het voorwerp uit van een BGV en bijgevolg blijft de gezinskern behouden. Gelet op het feit dat de kinderen van betrokkene ouder dan drie jaar zijn, kan er op redelijkerwijze van uit gegaan worden dat de kinderen momenteel schoolgaande zijn. We wijzen er echter op dat het recht op onderwijs geenszins een waarborg betekent voor een bepaalde graad van kwaliteitsvol onderwijs of tewerkstelling. Het recht op onderwijs is immers niet absoluut en geeft geenszins automatisch recht op verblijf, evenmin wanneer betrokkene in het land van herkomst geen toegang tot onderwijs zou hebben. In het kader van het nemen van een verwijderingsbeslissing kan er dan ook van worden uitgegaan dat de bewijslast bij de vreemdeling ligt, indien haar kinderen, ten gelijke titel als de andere kinderen in haar land, geen toegang zouden hebben tot het onderwijs in geval van verwijdering. Indien geen elementen worden aangebracht, kan eenvoudig worden besloten dat het ontbreken van toegang tot het onderwijs niet kan worden ingeroepen. Tenslotte kan een onderwijs van mindere kwaliteit of dat niet tot een betrekking of tewerkstelling aanleiding geeft, niet worden weerhouden. Evenmin bevat het recht op onderwijs een algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling tot het volgen van onderwijs in een bepaalde verdragsluitende staat toe te staan. Betrokkene kan steeds gebruik maken van de wettelijk voorziene mogelijkheid om een verlenging van de termijn van het BGV te vragen met het oog op een vertrek, respectievelijk tijdens een tweewekelijkse schoolvakantie of na het schooljaar.

Gezins- en familieleven

Betrokkene verklaart in België te verblijven samen met haar echtgenoot (wettelijk gehuwd) en hun 2 minderjarige kinderen. Ze maken allen het voorwerp uit van een BGV en bijgevolg blijft de gezinskern behouden. Betrokkene verklaart ook nog een broer te hebben die in Frankrijk verblijft, maar hij behoort niet tot de gezinskern van betrokkene.

Gezondheidstoestand

Betrokkene verklaart medische problemen (psychologische problemen, slaapproblemen) te hebben. Betrokkene brengt echter geen bewijzen of medische attesten aan die een eventuele verwijdering in de

weg zouden staan of die een tegenaanwijzing zouden vormen om te reizen. Betrokkene diende geen aanvraag 9ter in.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

In uitvoering van artikel 74/14, § 3, eerste lid, 6°, kan er worden afgeweken van de termijn bepaald in artikel 74/14, § 1, indien het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land als kennelijk ongegrond werd beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2. Aangezien het verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond werd beschouwd op grond van artikel 57/6/1, §2, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

“4.1.

Middelen waarom de bestreden beslissing wordt aangevochten

- Schending van het artikel 1, °6 van de Vreemdelingenwet ;
- Schending van het artikel 7 van de Vreemdelingenwet ;
- Schending van het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet ;
- Schending van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet ;
- Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ;
- Schending van het artikel 8 EVRM ;
- Schending van het artikel 7 van het Handvest betreffende de Grondrechten van de Europese Unie;
- Schending van de motiveringsplicht, het redelijkheids-, zorgvuldigheids- en proportionaliteitsbeginsel ;
- Schending van het vertrouwensbeginsel in samenhang met de Omzendbrief betreffende de gegevensuitwisseling tussen de ambtenaren van de burgerlijke stand en de Dienst Vreemdelingenzaken ter gelegenheid van een huwelijksaangifte of een verklaring van een wettelijke samenwoning van een vreemdeling in illegaal of precair verblijf dd. 17.09.2013.

De bestreden beslissing is te beschouwen als een beslissing tot verwijdering.

Dat dit kan worden afgeleid uit het artikel 1, 6° Vw. dat het volgende stelt:

“6° beslissing tot verwijdering : de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt ;”

4.2.

Dat het bestreden bevel werd genomen in uitvoering van het artikel 7 Vw.

Dat artikel bepaalt dat de hogere rechtsnormen onverminderd gelden:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

Het feit dat de verweerster een gebonden bevoegdheid zou hebben bij het afleveren van een bijlage 13quinquies wordt dus zonder meer getemperd en verweerster dient rekening te houden met hogere rechtsnormen. Dit blijkt immers uit de bewoordingen van artikel 7: "Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag ..."

4.3.

Daarnaast is de verweerster bij het afgeven van dergelijk bevel om het grondgebied te verlaten eveneens gehouden door het art. 62 Vw. en de motiveringsverplichting eveneens volgende uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Dat de verweerster in haar beslissing zelf vrij vaag blijft.

4.4.

AANGAANDE HET GEZINS- EN FAMILIELEVEN CONFORM ARTIKEL 8 EVRM

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten totaal geen rekening gehouden met het gezins- en familieleven van de verzoekster.

De bestreden beslissing stelt louter het volgende:

"Betrokkene verklaart in België te verblijven samen met haar echtgenoot (wettelijk gehuwd) en hun 2 minderjarige kinderen. Ze maken allen het voorwerp uit van een BGV en bijgevolg blijft de gezinskern behouden..."

Er staat dus enkel in de bestreden beslissing dat het gezin samen kan vertrekken, maar verder wordt niet ingegaan op het gezins- en familieleven dat hier al is opgebouwd.

Dat de verzoekster in België verblijft met haar echtgenoot en hun twee minderjarige kinderen.

Dat verzoekster een vast arbeidscontract heeft.

Haar echtgenoot werkt op basis van uitzendkrachten-overeenkomsten.

Beiden doen ze hun uiterste best om het gezin te onderhouden, waar ze tot nu toe in slagen.

Dat het gezin haar uiterste best doet en de verzoekster en diens echtgenoot een zo goed en stabiel mogelijke thuis wensen te creëren.

Dat de kinderen daarenboven school lopen in België. Dat het ganse gezin bijgevolg haar uiterste best doet zich aan te passen conform de Belgische waarden en normen.

Dat ze een kerngezin vormen.

Dat hierbij dient te worden verwezen naar de hogere rechtsnormen die in acht dienen te worden genomen volgens het hiervoor besproken artikel 7 Vw.

Het respect voor het familieleven en gezinsleven wordt gewaarborgd door artikel 8 EVRM dat rechtstreekse werking heeft. Naast het artikel 8 E.V.R.M., wordt het gezinsleven ook tevens verzekerd door artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Het Handvest, dat rechtstreekse werking heeft, stelt in het artikel 7 het volgende:

"De eerbiediging van het privéleven en van het familie- en gezinsleven: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie."

Bovendien stelt het artikel 74/13 Vw. uitdrukkelijk dat de verweerster rekening dient te houden met de persoonlijke elementen van het dossier bij elke verwijderingsmaatregel:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

De verzoekster wenst dan ook te wijzen op de rechtspraak van Uw zetel dewelke beaamt dat de verweerster in het licht van art. 74/13 Vw. een individueel onderzoek moet doen bij het nemen van een verwijderingsmaatregel (RVV 130 247, 26 september 2014). Dat dit individueel onderzoek correct en redelijk dient te gebeuren.

Art. 74/13 Vw bevat dusdanig een specifieke zorgvuldigheidsplicht in hoofde van de verweerster (RVV 19.06.2017, RVV 17.08.2017).

In een tal van arresten werd nog specifiek benadrukt dat bij het nemen van een bevel na afwijzing van het verzoek om internationale bescherming, de DVZ rekening moet houden met het gezinsleven van de vreemdeling. (RVV 24.04.2015, en 10.10.2015)

Dat de verweerster in principe naast het recht op gezins- en familieleven motiveert. Dat ze enkel verwijst naar het feit dat zowel verzoekster, haar echtgenoot en hun twee kinderen het voorwerp uitmaken van een BGV en de gezinskern bijgevolg behouden blijft.

a)

Dat hierbij vooreerst moet worden rekening gehouden met het gegeven dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM een waarborg is en niets heeft te maken met goede wil, praktische regelingen¹ of scholing en anderzijds dat artikel 8 primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet.

Wanneer er vervolgens een risico op schending van het recht op respect voor privé- en/of familieleven wordt aangevoerd, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er sprake is van een beschermwaardig privé-en/ of familieleven in de zin van artikel 8 EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Artikel 8 EVRM definieert het begrip familieleven noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Het begrip “privéleven” wordt niet gedefinieerd in artikel 8 EVRM.

Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie aan te geven. Het Europees Hof laats voorts gelden dat persoonlijke, sociale en economische relaties deel uitmaken van het privéleven. Dat het privéleven en het familieleven aldus niet worden beschreven en het aldus een feitenkwestie betreft. Er dient vervolgens gekeken te worden naar het werkelijk bestaan in de praktijk van nauwe persoonlijke banden.

Het EHRM kijkt hieromtrent voornamelijk naar de facto familiebanden. Dat de verzoekster een gans kerngezin heeft in België. Dat zij bloedverwanten zijn en een familieleven met elkaar genieten.

Dat het gezin het recht heeft op een menswaardig bestaan, samen.

Dat de verweerster aldus niet ingegaan is op het werkelijke gezins- en familieleven. Het gezin woont aan [...]

4.5.

AANGAANDE DE HOGERE BELANGEN VAN DE KINDEREN

Verweerster stelt wat het hoger belang van het kind betreft het volgende:

“Betrokkene heeft 2 minderjarige kinderen in België. Het is in het belang van de kinderen om bij de ouders te blijven. Ze maken allen het voorwerp uit van een BGV en bijgevolg blijft de gezinskern behouden. Gelet op het feit dat de kinderen van betrokkene ouder dan drie jaar zijn, kan er op redelijkerwijze van uit gegaan worden dat de kinderen momenteel schoolgaande zijn. We wijzen er echter op dat het recht op onderwijs geenszins een waarborg betekent voor een bepaalde graad van kwaliteitsvol onderwijs of tewerkstelling. Het recht op onderwijs is immers niet absoluut en geeft geenszins automatisch recht op verblijf, evenmin wanneer betrokkene in het land van herkomst geen toegang tot onderwijs zou hebben.

In het kader van het nemen van een verwijderingsbeslissing kan er dan ook van worden uitgegaan dat de bewijslast bij de vreemdeling ligt, indien haar kinderen, ten gelijke titel als de andere kinderen in haar land, geen toegang zouden hebben tot het onderwijs in geval van verwijdering. Indien geen elementen worden aangebracht, kan eenvoudig worden besloten dat het ontbreken van toegang tot onderwijs niet kan worden ingeroepen. Tenslotte kan een onderwijs van mindere kwaliteit of dat niet tot een betrekking of tewerkstelling aanleiding geeft, niet worden weerhouden. Evenmin bevat het recht op onderwijs een algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling tot het volgen van onderwijs in een bepaalde verdragsluitende staat toe te staan. Betrokkene kan steeds gebruik maken van de wettelijk voorziene mogelijkheid om een verlenging van de termijn van het BGV te vragen met het oog op een vertrek, respectievelijk tijdens een tweewekelijkse schoolvakantie of na het schooljaar.”

Er wordt hier echter voorbij gegaan aan het eigenlijke belang van de kinderen.

Dat de minderjarige kinderen van de verzoekster worden blootgesteld aan risico's en onzekerheden. Dat dit kan leiden tot een belemmering van de opvoeding en de ontwikkeling van de kinderen. Een combinatie van risicofactoren kan de kans op een gedrags- en emotionele stoornis vergroten. De ontwikkeling van het kind kan worden gezien als een dynamische interactie, waarbij individu en omgeving elkaar wederzijds beïnvloeden en deze beïnvloedende factoren, aanleiding kunnen geven tot een escalatie van problemen.

Dat de kinderen dan ook al sinds hun aankomst in ons land naar school gaan, momenteel in Oudenaarde. Dat ze tijdens deze belangrijke levensjaren hun persoonlijkheid vormen. Dat ze de waarden en normen overnamen en aan hen eigen maakten. Dat ze hun uiterste best deden om bij de 'Belgische jeugd' te behoren.

Verder, om alsnog in te gaan op de motivering van het recht op scholing, leggen de jongeren schoolattesten en documenten van België voor. Dat ze hier school lopen en dat het schooljaar op heden volop aan de gang is.

Dat het aldus onverantwoord zou zijn om de kinderen te midden van hun opleiding weg te halen en terug te sturen naar een land waar het scholingssysteem allerm minst naar behoren is.

Om deze reden dient in eerste instantie een verlenging van de termijn van het BGV gevraagd te worden tot minstens het einde van het schooljaar.

De minister of DVZ kan, maar is hier niet toe verplicht, de termijn van het BGV verlengen indien nodig en rekening houdend met de omstandigheden eigen aan de situatie zoals:

- de duur van het verblijf,*
- het bestaan van schoolgaande kinderen,*
- het afronden van de organisatie van vrijwillig vertrek of*
- het bestaan van familiale of sociale banden.*

Dat de kinderen in casu reeds sinds hun aankomst naar school gaan in België. Dat ze hier een leven uitbouwden, onder meer een sociaal netwerk.

Dat de verzoekster bovendien wenst op te merken dat het scholingssysteem in Albanië van minder goede kwaliteit is dan in België en de toekomst van de kinderen in het gedrang zou brengen. Dat in het licht van de hogere belangen van het kind (die infra worden besproken) dient te worden rekening gehouden met het scholingssysteem in Albanië.

“Whilst schools in Albania have made tremendous progress in recent years, Albania remains a lowranked country as far as PISA results are concerned. In Table 3 below, Albania's mean scores in reading mathematics and science from PISA in 2000, 2009, 2012, and 2015 are listed; in Table 4, Albania's mean scores are compared with the Education Policy Review: Issues and Recommendations ■ Albania14benchmark of the OECD average and the 2015 top performer, Singapore. As evident in the tables, Albania is gradually improving its educational performance on PISA, and this represents one indication of improvement in students' learning outcomes.” (zie <https://unesdoc.unesco.org/ark:/48223/pf0000247993>)

Dat de hogere belangen van de kinderen vrij miniem worden behandeld.

Dat de bestreden beslissing allerm minst of althans onvolledig rekening gehouden heeft met de hogere belangen van de kinderen. Dat stellen dat het kerngezin samen zou blijven onvoldoende is om te kunnen spreken van een redelijke motivering in het licht van de hogere belangen van het kind.

c)

Dat dient te worden besloten dat de Dienst Vreemdelingenzaken onvoldoende rekening heeft gehouden met de kinderen en het privé- en gezinsleven in België ten aanzien van het leven in Albanië.

Uit beslissing van de verweerster blijkt geenszins dat er onderzoek werd gedaan naar die bovenstaande situaties en de familiale toestand van verzoekster en de minderjarige kinderen.

4.6.

BESLUITEND

De verzoekende partij kan via de huidige bestreden beslissing niet weten op welke manier rekening werd gehouden met haar persoonlijke situatie nu de motivering ter zake onvolledig en ondoordacht blijkt.

Nochtans heeft de verweerster evenzeer de plicht om zorgvuldig te handelen en met alle gegevens in het dossier rekening te houden, evenzeer dient de motivering hier ter zake om de bestreden beslissing te kunnen toetsen aan het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel.

De verweerster heeft echter een standaardbeslissing genomen die op gelijk wie zou kunnen van toepassing zijn.

De bovenstaande rechtsregels worden in de bestreden beslissing dan ook zonder meer geschonden."

3.1. Wat betreft de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de juridische en feitelijke overwegingen die eraan ten grondslag liggen er duidelijk in worden vermeld. Daarnaast geeft verzoekster er blijk van deze motieven te kennen nu zij deze motieven zelf bespreekt in de uiteenzetting van het middel en deze tracht te weerleggen. Er is dan ook voldaan aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht.

3.2. In een volgend middelonderdeel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 8 van het EVRM.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster enkel toegelaten werd tot het grondgebied voor de duur van het onderzoek van haar verzoek om internationale bescherming. De bestreden beslissing betreft *in casu* een situatie van eerste toelating. In een dergelijk geval dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbieding van het familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde. Een andere belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen ertoe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8

van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142).

In concreto voert verzoekster aan dat zij samen met haar echtgenoot en hun twee minderjarige kinderen op het grondgebied verblijft en alhier aan het werk is. Zij betoogt dat zij hun uiterste beste doen om het gezin te onderhouden en een stabiele thuis wensen te creëren. Daarenboven zouden verzoeksters kinderen school lopen in België. Zij voert aan dat het hele gezin zijn best doet om zich aan te passen aan de Belgische normen en waarden. Volgens verzoekster wordt er in de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd over haar gezins- en familielevens. Er zou louter verwezen worden naar het feit dat het kerngezin behouden blijft, aangezien ten aanzien van verzoeksters echtgenoot tevens een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd.

3.3. De Raad merkt in de eerste plaats op dat het gezinsleven van verzoekster niet wordt ontkend door verweerder. In de bestreden beslissing wordt er op gewezen dat ten aanzien van verzoeksters echtgenoot tevens een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd. Er wordt vastgesteld dat het bestreden bevel derhalve de gezinsbanden van verzoeksters kerngezin niet verbreekt.

Uit het administratief dossier blijkt dat op 20 oktober 2022 inderdaad ook ten aanzien van verzoeksters echtgenoot een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd. Verweerder kan aldus worden gevolgd waar hij motiveert dat de gezinsbanden van verzoeksters kerngezin niet onderbroken worden door het bestreden bevel. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat deze motivering *in casu* onjuist of onvoldoende is.

Aangaande verzoeksters privéleven, komt het haar toe om concreet aan te tonen dat zij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de gemeenschap waarin zij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van haar sociale identiteit zodat deze onder de notie 'privéleven' uit artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen (EHRM 23 juni 2008, *Maslov t. Oostenrijk*, § 63), zodat deze niet als "gewone" sociale relaties kunnen worden gekwalificeerd. Verzoekster voert dan wel aan dat zij en haar gezin hun uiterste best doen om zich te integreren in de Belgische samenleving, doch ondersteunt verzoekster haar betoog niet met concrete stukken. Uit het betoog van verzoekster kan niet worden afgeleid dat er sprake is van voormelde intense banden in de zin van artikel 8 van het EVRM. Een schending van het privéleven wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Wat betreft het hoger belang van verzoeksters kinderen, voert zij aan dat zij worden blootgesteld aan risico's en onzekerheden. Deze kunnen volgens verzoekster leiden tot een belemmering van de opvoeding en de ontwikkeling van de kinderen. In haar verzoekschrift wijst verzoekster erop dat haar kinderen sinds hun aankomst in België school lopen. De kinderen zouden de Belgische normen en waarden eigen hebben gemaakt.

Verzoekster kan worden gevolgd waar zij betoogt dat het hoger belang van het kind primordiaal is, daarom heeft het echter nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH 17 oktober 2013, nr. 139/2013, B. 6.2.). Er dient bijzondere aandacht te worden besteed aan de ernst van de moeilijkheden waarmee de kinderen bij uitwijzing worden geconfronteerd in het land van herkomst. Relevant voor dit onderzoek zijn de omstandigheden van de betrokken kinderen, zoals de leeftijd van de minderjarige kinderen, de omvang en hechtheid van hun culturele, sociale en linguïstische banden met zowel het land van herkomst als de gastland, de duur van hun verblijf in het gastland en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders.

De Raad dient echter op te merken dat in de bestreden wordt gemotiveerd dat het recht op onderwijs niet absoluut is en geen automatisch verblijfsrecht geeft. Daarenboven zou niet blijken dat verzoeksters kinderen geen toegang kunnen verkrijgen tot onderwijs in hun land van herkomst. Waar verzoekster aanvoert dat het onderwijs in Albanië van minder goede kwaliteit is dan in België, motiveert verweerder dat dit betoog niet weerhouden kan worden. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat het recht op onderwijs geen algemene verplichting inhoudt om de keuze van een vreemdeling tot et volgen van onderwijs in een bepaalde verdragsluitende lidstaat toe te staan. Tot slot wordt erop gewezen dat het verzoekster vrij staat om een verlenging van de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten aan te vragen, zodat zij hun vertrek kunnen organiseren tijdens de schoolvakanties of na het schooljaar.

Uit de lezing van het bestreden bevel blijkt dat verweerder is ingegaan op de specifieke elementen van de zaak. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat het hoger belang van het kind onvoldoende in rekening werd gebracht bij het nemen van de bestreden beslissing.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.4. Waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en artikel 7 van het Handvest, hebben deze bepalingen dezelfde inhoud als artikel 8 van het EVRM. Uit het voorgaande blijkt reeds dat verzoekster een schending van deze bepaling niet aannemelijk maakt.

3.5. Verzoekster voert geen verdere grieven aan die zij in verband brengt met de overige aangevoerde rechtsregels, meer bepaald het vertrouwensbeginsel in samenhang met de omzendbrief van 17 september 2013 betreffende de gegevensuitwisseling tussen de ambtenaren van de burgerlijke stand en de Dienst Vreemdelingenzaken ter gelegenheid van een huwelijksaangifte of een verklaring van een wettelijke samenwoning van een vreemdeling in illegaal of precair verblijf.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig maart tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT